

บทที่ 2

การแสวงหาสันติภาพอันดauer

ยุโรปเชื่อมกับสังคมมนโนเปเลียนอันยาวนานเป็นเวลาถึง 20 กว่าปี เมื่อสังคมสันสุดลงทุกคนจึงพยายามจะบังกันนิให้สังคมเกิดขึ้นได้ออก ในขณะเดียวกันนี้ ค.ศ. 1815 ได้นำมาซึ่งความเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงที่จะมีผลตลอดศตวรรษที่ 19 จากนี้ 1815 เป็นต้นไปทวีปยุโรปถูกครอบงำด้วยพลังการเปลี่ยนแปลง 2 ชนิด สิ่งแรกเป็นพลังทางการเมือง และสิ่งที่สองเป็นพลังทางความคิด (intellectual) พลังทางการเมืองอยู่ในลักษณะปฏิกริยาที่จะฟื้นฟูระบบทเก่า (Old Regime) กลับมาอีกรึหนึ่ง ส่วนพลังทางความคิดได้ชื่อว่า ลัทธิโรแมนติก (romanticism) พลังทั้งสองแบบถูกแม่ในบางครั้งจะตอบสนองซึ่งกันและกัน แต่ถ้าพิจารณาให้แท้จริงแล้วเป็นสิ่งที่ตรงข้าม โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากปี 1820 นักเขียนและศิลปินโรแมนติกเริ่มมีเห็นด้วย และดูถูกแนวการเมืองอนุรักษณ์นิยมที่เกิดขึ้น พร้อมกันได้รับและสนับสนุนความคิดเสรีนิยมและชาตินิยม ซึ่งผลที่จะตามมาเป็นสิ่งกระทบความเป็นไปในยุโรปอย่างมากนัย

กองเกรสแห่งเวียนนา

กองเกรสแห่งเวียนนาซึ่งเริ่มต้นกันตั้งแต่เดือนกันยายน ค.ศ. 1814 จนถึงเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1815 จัดได้ว่าเป็นการประชุมนานาชาติที่มีความสำคัญมากเสนอกฎา เป็นที่ประชุมที่ชุมนุมประมุขของรัฐและรัฐบุรุษที่สำคัญของยุโรปในขณะนั้นทั้งหมด และรัฐบุรุษต่างๆ เหล่านี้ได้มาร่วมประชุมกันตัดสินอนาคตของประชาชนยุโรปไปอีกช่วงอายุคุณ โดยทั่วไปดูเหมือนว่าสิ่งที่จะเกิดขึ้นเป็นผลตกลงของทั่วประชุม แต่ที่แท้จริงเกิดขึ้นจากการตกลงอย่างลับๆ ของผู้แทนของประเทศที่มาอ่านใจเหตุนั้น

ผู้นำของมหาอำนาจทุกประเทศต่างมีนโยบายเฉพาะของตน เมื่อเข้ามาประชุมที่กรุงเวียนนา สำหรับนโยบายของรัสเซียที่แสดงออกโดย沙ร์อเล็กซานเดอร์ที่ 1 ก็มิได้เปลี่ยนใหม่ เมื่อนโยบายเดิมที่เริ่มมาตั้งแต่สมัยของ沙ร์บีเตอร์ที่ 1 กล่าวคือ มีจุดประสงค์ที่จะบีดเส้นพรมแดน ด้านตะวันตกจากการรุกรานซึ่งรัสเซียเคยได้รับและจดจำมาได้เสมอตั้งแต่ปี 1812 อเล็กซานเดอร์มุ่งหวังจะได้รับแคว้นวอร์ซอ (รวมทั้งแคว้นเล็กๆ อื่นๆ ในบริเวณนั้น) ต้องการความมั่นใจว่าเยอรมันจะต้องอยู่ในลักษณะแบ่งแยกเพื่อจะได้ไม่สามารถมาคุกคามความปลอดภัยของรัสเซียได้ คืนแคนเนเยอรมันนี้จะต้อง

เกิดขึ้นจากการรวมตัวอย่างหลวงของแคร์วันเล็ก ๆ เพื่อจะได้เป็นдинแคนที่ไม่มีอำนาจอย่างแท้จริง แต่จะต้องแข็งพอให้จะสะกัดฝรั่งเศสไว้ได้ชั่วระยะหนึ่ง พอกให้รุสเซียตระเตรียมพลได้พร้อมสรรพ และนานพอที่จะให้กองทัพเดินทางมาถึงยูโรปกลาง มองในแง่ของรุสเซียนับว่าเป็นนโยบายที่ชาญฉลาด แต่ไม่ได้มีผลเช่นนั้นกับอังกฤษ อังกฤษเห็นว่าสามารถรักษาแห่งลุ่มแม่น้ำไร่น์ของโนโปลีย์ได้ถูก เปเปลี่ยนมาเป็นรุสเซียและคาสเซิลริย়ังตระหนักว่าระบบการเมืองดังกล่าว มิเพียงแต่จะเป็นทางให้รุสเซียขยายตัวแล้ว ยังจะทำให้ความมั่นคงด้านแม่น้ำไร่น์ เพื่อสกัดอำนาจของฝรั่งเศสต้องล้มเหลวลงด้วย อังกฤษจึงพอใจจะเห็นการพัฒนาโนโปลีย์เป็นด้านมาเพื่อตัดรุสเซียออกไปเสียจากยูโรปกลาง แต่ยังไร ก็ตามนโยบายที่แน่นอนกว่าคือการสกัดฝรั่งเศสที่ลุ่มแม่น้ำไร่น์ ส่วนออสเตรียกำลังพะวงอย่างมากต่อ การขยายอิทธิพลของรุสเซียในเยอรมนีจึงหันเนนนโยบายมาสนับสนุนอังกฤษ ปรัสเซียจึงดูเหมือนเป็นหัวใจของการดำเนินนโยบายครั้งนี้

ชาวอเล็กซานเดอร์ในฐานะหัวหน้าคณะผู้แทนจากรุสเซียเป็นบุคคลที่ไม่ร้ายกาจ ซึ่งจำเป็นจะต้องศึกษาพื้นฐานเรื่องอื่น ๆ อีกนอกจากเรื่องนโยบายที่ไว้แล้ว พระองค์ทรงนำประชาชนเข้าสู่สังคมแบบปลดปล่อย แต่มิใช่จะนำยูโรปให้พ้นไปจากการยึดครองของยูโรป แต่เพราะต้องการเป็นผู้นำ กองทัพเข้าสู่ปราร์ส ถึงแม้ว่าพระเจ้าชาร์จะได้ชื่อว่าอยู่ภายใต้อิทธิพลของศาสนาน แต่โดยที่จริงแล้ว พระองค์ทรงมีความเฉลียวฉลาดมองการณ์ไกล และเฉพาะอย่างยิ่งมีสายตาแจ้งชัดเกี่ยวกับผลประโยชน์ของประเทศรุสเซีย พระองค์ทรงรู้ซึ่งถึงพลังชาตินิยมและระบบการเมืองแบบประชาธิปไตยและเรียนรู้ถึงการจะใช้พลังเหล่านั้นทั้งในทางสงบและทางบวก พระองค์มีพระประสงค์ที่จะทำให้มีผู้นิยมในพระองค์โดยทั่วไป จึงดูเหมือนว่าคำว่า “เสรีนิยม” เป็นสิ่งติดอยู่กับริมฝีปากตลอดเวลา และในที่ประชุมนั้น กรุงเวียนนาพระองค์ยินดีรับฟังและยังเห็นด้วยไปหมดทั้งสิ้น ดูเหมือนว่าพระองค์ทรงเป็นความหวังของกลุ่มเสรีนิยมของยูโรป เพราะในที่ประชุมนั้นทรงเป็นเสียงใหญ่เนื่องจากเป็นผู้ท้าให้นโนโปลีย์เริ่มแพ้สงคราม และพระเป็นกษัตริย์พระองค์เดียวที่ทรงอ่านใจอย่างเด็ดขาดภายในประเทศของตน

นอกจากพระเจ้าชาร์แล้วคณะผู้แทนของรุสเซียยังประกอบด้วย Capodistrias Nesselrode และ Stein แต่โดยทั่วไปมักจะไม่ได้ยินชื่อเสียงของบุคคลเหล่านี้ เพราะถูกซ่อนอยู่เบื้องหลังไม่น้อย เช่น การที่โนโปลีย์ไม่ชอบโนโปลีย์ จึงให้เสียงสนับสนุนต่อจักรวรรดิเยร์องค์สมองมา

บุคคลสำคัญของการประชุมครั้งนี้อีกผู้หนึ่ง คือ แมทเทอนิค (Prince Clemens von Metternich) อัครมเหสenaบดีและเสนาบดีกระทรวงการต่างประเทศของออสเตรีย ถึงแม้จะเป็นคนข้อหาแต่ก็เป็นนักการทูตที่ชาญฉลาดรวมทั้งเป็นนักจลาจลโกรากสือด้วย และยังมีโอกาสที่ท้อแท้ในฐานะ

เจ้าภาพทำให้ได้รับเลือกเป็นประธานของที่ประชุม ยังไปกว่านั้นแม่เทคโนโลยีคือเป็นผู้ที่มีสิทธิขาดแท้จริงในการตัดสินนโยบายของอสเตรีย มิใช่เฉพาะการสนับสนุนอย่างเต็มที่จากจักรพรรดิฟรานซ์ที่ 1 แต่รวมด้วยกันเสียงสนับสนุนจากประชาชนภายประเทศอย่างท่วมท้น

อสเตรียก้าวเข้ามายึดบناทสำคัญตั้งแต่เกิดการขัดกันระหว่างโปแลนด์และรัสเซีย—ปรัสเซีย เมื่อเริ่มเป็นที่ประจักษ์ว่า โนโภเลียนจะพ่ายแพ้ แม่เทคโนโลยีเริ่มเกรงภัย พิมชั้นอย่างมากในแผนการณ์ของอเล็กซานเดอร์ ดังนั้นจึงมีแผนการณ์เป็นที่เรียบร้อยว่าจะต้องพยายามสะกัดการขยายอำนาจของรัสเซียไว้ให้ได้ เขาตั้งใจอย่างแน่วแน่ว่าจะทำลายแผนการณ์ยึดครองโปแลนด์ของรัสเซียและการยึดครองเชกโกชนีของปรัสเซีย ถึงแม้ว่าปรัสเซียจะเคยเป็นคู่ปรับเก่าของอสเตรียมาก่อน แต่ในระยะนี้ๆ เมื่อตนว่ารัสเซียจะเป็นพันธมิตรที่ไม่น่าไว้วางใจมากกว่า เนื่องจากยังมองไม่เห็นทางที่พอจะสะกัดอิทธิพลของรัสเซียได้ การดำเนินงานแข็งแกร่งจึงพยายามที่จะต่อต้านอเล็กซานเดอร์โดยทั่วๆ ไป รวมทั้งพยายามจะสร้างระบบพัฒนาต่อสู้ด้วยความมุ่งหวังดังกล่าว แม่เทคโนโลยีทำทุกๆ วิถีทางที่จะดึงให้ปรัสเซียและรัสเซียยอมรับอันนี้ๆ ให้หลุดพ้นจากอิทธิพลของรัสเซีย ในขณะเดียวกันเขากำหนดว่าจะพยายามที่จะแก้ไขความแข็งแกร่งของอังกฤษรวมทั้งอิทธิพลที่จะมีต่อที่ประชุมสันติภาพดังนั้นจึงตระเตรียมลุ่ทางไว้พร้อมสรรพ แม้แต่จะใช้การเกี่ยวต่อระหว่างราชวงศ์แฮปส์เบิร์กและโนโภเลียนมาเป็นเครื่องมือ

นโยบายของปรัสเซียนนี้ถูกบังการโดยยาเดนเบิร์ก สำหรับพระเจ้าเฟรเดอริกวิลเลียมที่ 3 กษัตริย์แห่งปรัสเซียไม่สนใจที่จะต่อสู้เพื่อสิ่งหนึ่งหนึ่งใดมากนัก พระองค์เป็นบุคคลที่ไม่ทำสิ่งใดให้เด็ดขาดชอบนโยบายกลางๆ เขากับทั้งสองฝ่าย ทุกอย่างจึงขึ้นกับคณผู้แทนมากกว่าพระมหากษัตริย์ เช่นรัสเซียแต่ยาเดนเบิร์กแตกต่างกับแม่เทคโนโลยี เขายังไม่ได้รับเสียงสนับสนุนอย่างเต็มที่นักจากภายในประเทศ และยังมีคู่แข่งที่น่ากลัวคือยัมโบลด์ การตัดสินใจจึงไม่เด็ดขาดนัก และเพราการเกลี่ยดซั่งผังเศสเช่นเดียวกับคนปรัสเซียทั่วๆ ไปจนคิดว่าไม่มีสิ่งใดจะกระทำต่อผังเศสให้สามได้ ดังนั้น ยาเดนเบิร์กจึงตกลงให้อิทธิพลของแม่เทคโนโลยีในครั้งแรกและศาสเซลรี ในเวลาต่อมา

อังกฤษเป็นประเทศที่ต้องจ่ายเงินเกือบทั้งหมดในการรับกับอำนาจโนโภเลียนครั้งนี้จึงคูเมื่อเป็นเสียงส่วนใหญ่ของที่ประชุม แต่เมื่อถึงเวลาจึงกลับประกูลว่าการณ์กลับเป็นตรงกันข้ามหัวหน้าผู้แทนของอังกฤษตั้งแต่ต้นจนถึงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1814 คือศาสเซลรี (Lord Castlereagh) รัฐมนตรีการต่างประเทศ เขายังอิทธิพลความคิดของพิทในเรื่องจะแสวงหาความมั่นคงให้กับยุโรป เมื่อมามีสิ่งเด็ดการณ์ของเกรสแห่งเวียนนาแนวความคิดที่ฝั่งใจมาจึงมีโอกาสนำออกมายัง ท่าทีของศาสเซลรี ไม่แน่นอนลงไปได้ เพราะรัฐบาลอังกฤษมิได้ให้คำสั่งไปอย่างแน่นอนว่านโยบายอังกฤษนั้นต้องการอะไร และถึงแม้ว่าหัวหน้าผู้แทนจะเปลี่ยนมาเป็นเวลลิงตันหรือแคนนิง ทุกอย่างก็ยัง

คงคล้ายคดีกัน นอกจากนั้นบุคคลในคณะผู้แทนของอังกฤษ เช่น Viscount Cathcart และ Sir Charles Stewart มีการติดต่ออย่างใกล้ชิดและให้ความเคารพกับผู้แทนของรัสเซียและปรัสเซีย และยังมีบุคคลสิกิของทหารมากกว่าการทูต ส่วนเออร์ลแห่งเบอร์ดิน (Earl of Aberdeen) ผู้ถูกส่งมาเป็นทูตยังออกสั่งให้เก็บไว้ที่จะเข้าคู่กับแมทเทอนิค ถึงแม้จะไม่ถึงขนาดที่นักการทูตของสหราชอาณาจักรตาม แต่คณะทูตของอังกฤษเหล่านี้ยังมีการแข่งขันกันเองอีก ดังนั้นการดำเนินงานจึงไม่ทันนาอ่านใจอื่น ๆ กล่าวได้ว่าสัญญาได้เขียนกันเป็นที่เรียบร้อยแล้วก่อนที่คณะทูตอังกฤษจะเดินทางมาเสียอีก อังกฤษหวังจะมาเจรจาเรื่องเงิน ผลประโยชน์ในสเปนซึ่งลิส แบร์โนเวอร์ และที่สำคัญคือบัญชาเบนเยี่ยมก์แทนจะมีได้พูดถึงในที่ประชุม และสุดท้ายแอนฟิวปังคงอยู่ในความครอบครองของฝรั่งเศส

ตาลเลเยอร์องค์ (Talleyrand) เสนานัดกราบทร่วมการต่างประเทศเป็นหัวหน้าคณะผู้แทนของฝรั่งเศส ท่านผู้นี้มีจากตรากฎสูงอยู่ในวงการเมืองนานนาน เป็นผู้ร่วมกระทำการก่อตั้งสาธารณรัฐฝรั่งเศส สนับสนุนไปเลียน รวมทั้งฟื้นฟูอ่านใจบูร์นองขึ้นมาอีก นอกจากนั้นสามารถใช้ความพยายาม ด้วยอำนาจจากตรากฎสูง มีความรู้ และมีประสบการณ์อย่างแท้จริงทั้งสั้น คณะผู้แทนใช้ความพยายามทุกทางเพื่อผลประโยชน์ของฝรั่งเศส และกล่าวได้ว่าประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่

เมื่อเปรียบเทียบระหว่างผู้นำสำคัญในกองเกรสแล้ว ชาร์แห่งรัสเซียเป็นบุคคลที่ลับลับมากที่สุดและเป็นผู้ที่กระตุ้นให้คิดถึงลักษณะนิยมมากที่สุด แมทเทอนิคเป็นลักษณะของพวกรูปถิกริยา ต้อ ดึงจะทำลายความหวังทุกสิ่งถ้าเกี่ยวกับเสรีนิยม ศาสธ์เริสต์แสดงบุคคลสิกิของความต้องการประนีประนอมและการเดินสายก่อการมากที่สุดเพราผลประโยชน์ทางการค้าของอังกฤษขึ้นอยู่กับความสงบของยุโรป ตาลเลเยอร์องค์เป็นคนที่มีขั้นเชิงมากที่สุดและรู้จักหมายปลายทางที่แน่นอนของตน พยายามทุกทางที่จะรักษาและสร้างภาพลักษณ์ของประเทศฝรั่งเศส

ประเทศเด็ก ๆ อื่น ๆ นอกจางจะถูกบังการจากประเทศใหญ่ เช่น แยนโนเวอร์และซอตแลนด์อยู่ภายใต้อิทธิพลของอังกฤษแล้วยังมีจุดประสงค์ที่ต่าง ๆ กัน เช่น น้ำใจเรียบง่ายเบอร์ก แสวหานสุกทางที่จะขยายดินแดนของตน ส่วนสเปนแยกตัวเองเนื่องจากมีเรื่องวุ่นวายเกี่ยวกับก้อนอาณาจักรอยู่แล้ว ส่วนสูลต่านก์เปรียบเสมือนผู้นำเผ่าพาราได้แยกทำสัญญากับปรัสเซียในปี 1812 ไปแล้ว (Peace of Bucarest)

กล่าวได้ว่าในที่ประชุม ณ กรุงเวียนนามหาอ่านใจจะอยู่ในสภาพที่ร่วมกันไม่ติด การฟังเสียงท่าทีซึ่งกันและกันและการแข่งขันยังเพิ่มความรุนแรงขึ้น เห็นได้ว่าบรรดาชนชั้นสูงของแต่ละประเทศ เช่น Treaty of Kalisch (28 กุมภาพันธ์ 1813) ระหว่างรัสเซียและปรัสเซียในช้อที่ໄ่

เบ็ดเพย์สเซียรับประกันที่จะฟื้นฟูอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจที่เคยได้รับก่อนนี้ 1806 ปรัสเซียคงจะมีสิทธิเหนือ Polish territory อันเป็นดินแดนที่จะเชื่อมโซลิเซียกับปรัสเซียเดิม (Old Prussian) เข้าด้วยกัน แต่ก็เป็นที่แน่ชัดว่าสูสเซียมีจุดประสงค์ที่จะได้ไปแลนด์ส่วนที่เป็นของปรัสเซียเข้าไว้ในครอบครองด้วย ส่วน Treaty of Reichenbach (27 มิถุนายน 1813) ระหว่างอสเตรียรัสเซีย และปรัสเซียคลังกันว่าแคว้นวอร์ซอว์จะถูกแบ่งกันระหว่าง 3 ประเทศ สัญญาสองฉบับดังกล่าวยังเพิ่มความแข็งแกร่งมากขึ้นด้วย Treaties of Toeplitz (9 กันยายน ค.ศ. 1813) โดยรัสเซีย ออสเตรีย และปรัสเซียคลังกันว่าแต่ละประเทศจะได้รับการปรับปรุง (ดินแดน) ให้เข้าสู่สภาพเดิมในปี 1805 หรือสัญญาเล็กๆ อื่นๆ เช่น Treaty of Ried (8 ตุลาคม 1813) ระหว่างบาวาเรียและอสเตรีย โดยอสเตรียจะได้รับ Tirol เป็นต้น

ความตกลงในเบื้องแรก

สนธิสัญญาชุมองต์ Treaty of Chaumont มีนาคม ค.ศ. 1814) ชาติต่างๆ ที่ร่วมรบต่อต้านอำนาจของโปแลนด์ได้มาประชุมกันครั้งแรกที่ชุมองต์ อังกฤษ ออสเตรีย รัสเซีย และปรัสเซียได้ตกลงเข็นสัญญาต่อ กัน ในสัญญานี้ฝ่ายสัมพันธมิตรได้ให้คำมั่นสัญญาต่อ กันและกันว่า โน่แลนด์เป็นมหาศัตรุของความสงบในยุโรป จึงจะรวมกันทำการรบต่อสู้กับโน่แลนด์จนถึงที่สุด และจะคงไว้ซึ่งสัมพันธมิตรเป็นเวลาอีก 20 ปี จะมีการเจรจา กันเรื่องดินแดนและด้านการเมือง อื่นๆ ภายหลังที่อาชันโน่แลนด์ได้แล้ว และตกลงกันว่าจะฟื้นฟูราชวงศ์บูร์บองให้กลับคืนสู่อำนาจในฝรั่งเศสอีกครั้งหนึ่ง ชาติเหล่านี้สัญญาว่าต่างฝ่ายต่างจะไม่ยินยอมสงบศึกกับโน่แลนด์โดยเอกเทศดังที่ได้เคยทำมาแล้ว ทั้งยังได้ให้คำมั่นสัญญาต่อ กันอีกด้วยว่า ในระหว่างกันเองนั้นจะต้องรักษาความสงบปราองดองกันอย่างดี จนกว่างานอันสำคัญซึ่งจะนำสันติภาพมาสู่ยุโรปได้สำเร็จแล้วที่ประชุมยังได้ลงมติอีกด้วยว่า ในระยะอันสมควรจะต้องมีการประชุมอีก

การตกลงกันเรื่องพระมหากษัตริย์ของฝรั่งเศส เมื่อกองทัพฝ่ายโน่แลนด์ได้พ่ายแพ้ฝ่ายสัมพันธมิตรที่ได้จัดขึ้นปารีส โน่แลนด์ถูกจัดตั้งเป็นรัฐบาลจากสัมพันธมิตรและรับเดินทางไปยังเกาเนนแล้ว ฝ่ายสัมพันธมิตรทั้งสิ้นได้เชิ่นสัญญาสงบศึกกับฝรั่งเศส (สัญญาปารีสฉบับที่ 1) แต่ก็ยังมีปัญหาเรื่องการสืบทอดราชสมบัติฝรั่งเศสอีก ตามสิ่งที่เกิดขึ้นพระเจ้าหลุยส์ที่ 18 พระอนุชาของพระเจ้าหลุยส์ที่ 16 ทรงดำรงตำแหน่ง摄政王 ในการรั้งราช位ได้มีความเห็นแตกแยกกันในหมู่สัมพันธมิตร อังกฤษยินดีจะสนับสนุนพระเจ้าหลุยส์ที่ 18 เพราะได้เสด็จลี้ภัยมาประทับในประเทศตน ส่วนโน่แลนด์มีกองทัพลาออกจากราชสมบัตินี้ได้มอบราชสมบัติให้แก่พระโอรสคือราชาแห่งโรม และขอให้พระราชินีมารีหลุยส์เป็นผู้สำเร็จราชการถึงพระนางมารีหลุยส์จะพระราชทานแห่ง

โรมไปพำนักในออสเตรียแล้วแต่ก็ยังคงมีสิทธิ ในราชบัลลังก์อยู่เช่นกัน จึงเป็นที่แน่นอนว่าออสเตรีย จะต้องเสนอราชาแห่งโรมเป็นกษัตริย์แห่งฝรั่งเศส มีแต่ชาร์เลอกชานเดอร์ที่ยังไม่ตัดสินพระทัยแน่นอนว่าจะสนับสนุนผู้ใด แต่ตลาดเลียร์รองค์ผู้ได้ชื่อว่ากระทำการล้มล้างอำนาจของโนไปเลียนเป็นด้วยจักรกลสำคัญในรัฐบาลชุดใหม่นี้มีอิทธิพลอยู่เบื้องหลังชาร์แห่งรัสเซีย ดังนั้นชาร์จึงให้เสียงสนับสนุนกับพระเจ้าหลุยส์ที่ 18 ตามคำแนะนำของตลาดเลียร์รองค์ และพระท่านที่ไม่แน่ใจของออสเตรียจึงทำให้พระเจ้าหลุยส์ได้รับตำแหน่งพระมหากษัตริย์ฝรั่งเศสในที่สุด

สัญญาสงบศึกแห่งกรุงปารีสฉบับที่ 1 (First Treaty of Paris พฤศจิกายน ค.ศ. 1814) สัญญาฉบับนี้นับว่าเป็นสัญญาที่มีความผ่อนปรนอย่างมาก โนไปเลียนยินยอมสละตำแหน่ง กษัตริย์แห่งฝรั่งเศสร่วมทั้งผู้สืบทายาทที่จะอยู่ในฐานะเจ้าหน้าที่เมืองกัน เพื่อเป็นการตอบแทนพระองค์จะยังคงได้ใช้ยศ (จักรพรรดิ) เช่นเดิม จะได้รับเก้าอี้เอลบาและเงินบี้ ส่วนพระมเหสีมาเรีย หลุยส์จะได้รับแคว้นฟามาร์ ไพบูลย์ (Piacenza) และ Guastalla ซึ่งจะตกทอดไปยังพระโอรส ราชาแห่งโรมได้ และสมพันธมิตรยังยินยอมว่าฝรั่งเศสจะได้ถืออาณาเขตเดิมซึ่งได้เคยมีอยู่ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1792 หรือก่อนสมัยรัฐบาลของชาาวาณรัฐจะได้ส่งกองทัพไปบุกรุกคืนแคนซึ่งผู้อื่นซึ่งใหญ่กว่า อาณาเขตของปี 1789 ถ้าฝรั่งเศสยอมความและไม่เกี่ยวว่าจะเอาที่ดินที่นั้นที่นี่แล้ว สมพันธมิตรยังจะยอมเพิ่มให้บางแห่งด้วย จึงกล่าวได้ว่าการเจรจาของตลาดเลียร์รองค์ได้ทำให้ฝรั่งเศสซึ่งอยู่ในฐานะผู้แพ้มิได้เสียดินแคนของตนเลย และยังกลับได้เพิ่มอีก 150 ตารางไมล์ และได้ผลเมืองเพิ่มอีก 450,000 คน แต่ฝรั่งเศสจำเป็นต้องเสียดินแคนอีก ๑ ที่เคยอยู่ในอาณาเขตของอาณาจักรโนไปเลียน กล่าวคือ ชอลแลนด์ เบลเยียม และดินแคนผึ้งชัยแม่น้ำไรน์ซึ่งยังคงมาเป็นเวลามากกว่า 20 ปี และรัฐต่างๆ ในแหลมอิตาลีและสวิสเซอร์แลนด์ นอกจากนี้ฝรั่งเศสต้องเสียเมืองชั้นนำคือ โตบากो (Tobago) ชานตา ลูซิย์ (Santa Lucia) อิล เดอ ฟร่องซ์ (Ile de France) เมืองชั้นเหล่านี้ ต้องเสียแก่กองทุกษ์ผู้เป็นสมพันธมิตรที่ได้ทำการรบกับโนไปเลียนมากที่สุดและนานที่สุด ส่วนเมืองชั้นชาน โคลินโกรซึ่งเคยเป็นของสเปนนั้นจะคืนไปให้สเปน แต่กิจการฝรั่งเศส (French Guiana) ซึ่งโปรดูกาลส์ได้ปันนี้จะต้องคืนให้แก่ฝรั่งเศส

ซึ่งที่ควรสรุปไว้ในความสามารถของตลาดเลียร์รองค์คือ ฝรั่งเศสจะไม่ต้องถูกปลดอาวุธ ไม่ถูกยึดครอง และไม่ต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสองครั้งอีกด้วย เมื่อสัญญาได้ตกลงกันถึงฐานะของฝรั่งเศส เรียบร้อยดังนี้แล้ว บัญชาสำคัญที่จะต้องพูดถึงคือเรื่องดินแคนที่ได้กลับคืนมาจากฝรั่งเศส ควรจะแบ่งกลับคืนไปให้กับเจ้าของเดิมทั้งที่ยังมี แต่เมื่อถึงเวลาจะปฏิบัติเข้าจริงเป็นสิ่งลำบากมาก เพราะโนไปเลียนได้เปลี่ยนการแบ่งบ้านหลายครั้งด้วยกัน จนบางแห่งเหลือที่จะตกลงกันได้ว่าควรจะเป็นเจ้าของเดิมซึ่งนับเป็นการยุ่งเหยิงที่สุด จึงตกลงกันว่าจะต้องเบ็ดการประชุมที่กรุงเวียนนาให้พร้อมเพียงกัน

เมื่อได้ข่าวว่ามหा�อ่านาจหงส์ได้ตกลงจะเรียกบรรดาชาติต่าง ๆ มาประชุมกันมหานุรักษ์ต่างพากันชื่นชมยินดี ทุกคนเบื้องหน้ายังแลกจوابัยของสังคมงานไม่ทันคิดถึงว่าการประชุมอาจเกิดข้อชัดแย้งกันได้อีก และนอกจากนั้นยังหวังกันว่ากองเกรสรแห่งเวียนนาคงประกันว่าสังคมจะไม่เกิดขึ้นอีกเลยที่เดียว ทุกคนหวังว่าเมื่อเจรจาแบ่งบืนดินเดนกันแล้ว กองเกรสคงจะจัดการอย่างโดยย่างหนึ่งบ้องกันการสังคมในอนาคตคงจะมีการตั้งค่าลสูง คงจะมีการประชุมลดอาวุธ และคงจะมีการลดอำนาจพระมหากษัตริย์ลงบ้าง เพราะเห็นตัวอย่างของการปฏิวัติใหญ่ในฝรั่งเศส คงจะมีการปรับปรุงการปกครองภายใน คงจะให้ประชาชนมีรัฐธรรมนูญปักครองตนเอง และนอกจากนั้นยังมีความหวังเล็ก ๆ น้อยอีก เช่น คงจะเลิกค้าทาส คงจะปราบปรามโจรสดและอื่น ๆ อีกมากมาย สรุปได้ว่า ทุกคนมองเห็นกองเกรสรแห่งเวียนนาเป็นแก้วสารพัดนึก "...เมื่อถือไว้ได้แล้ว ไม่ว่าจะนึกต้องการอะไร จำเป็นจะต้องได้สำเร็จทุกประการ...."¹

วิธีการดำเนินการของกองเกรส ในครั้งแรกงานหงส์หมอดอยู่ในมือของมหาอ่านาจหงส์แต่เมื่อคณะผู้แทนของฝรั่งเศสเดินทางมาถึง ตลาดเลียร์รองด์ก็เริ่มต่อสู้เพื่อสิทธิของฝรั่งเศสทันที ตลาดเลียร์รองดีอ้างว่าฝรั่งเศสมิสมควรจะต้องถูกกีดกันดังนี้ เพราะสังคมรากไม้ได้จบสิ้นไปแล้วสัมพันธ์มิตรควรจะคำนึงถึงสัมพันธ์ไม่ตรอกันไว้จะดีกว่า ส่วนในข้อที่จัดระเบียบของการทำงานโดยแบ่งเป็นอนุกรรมการนั้นควรจะให้ประเทศไทยต่าง ๆ มีสิทธิออกเสียงแต่งตั้งมิใช่มหาประเทศเท่านั้นใช้สิทธิ ในที่สุดหลังจากมีข้อโต้เถียงกันแล้ว อนุกรรมการที่จะดำเนินการในกองเกรสประกอบด้วย ออสเตรีย รัสเซีย อังกฤษ ฝรั่งเศส ปรัสเซีย สเปน โปรตุเกส และสวีเดนเรียกว่าอนุกรรมการหงส์ 8 แต่เมื่อถึงเวลาปฏิวัติจริง ข้อตัดสินทุกสิ่งอยู่ที่มหาอ่านาจหงส์ห้าโดยสัมภาษณ์ เชิง สเปน โปรตุเกส และสวีเดนมิได้มีส่วนมากนัก จึงกล่าวได้ว่าผลงานที่ออกมาเป็นของคณะกรรมการพิเศษ (The Big Five) นั้นเอง

ในครั้งแรกได้แบ่งการทำงานออกเป็น 3 หน่วยงาน กล่าวคือ

1. อนุกรรมการหงส์ 6 ประกอบด้วย อังกฤษ รัสเซีย ออสเตรีย ปรัสเซีย ฝรั่งเศส และ สเปนอนุกรรมการชุดนี้จะปรึกษาภักดิจึงนัยหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับญี่ปุ่นหงส์หมอด
2. อนุกรรมการหงส์ห้า ประกอบด้วยประเทศที่เป็นชาติเยอรมัน ได้แก่ ออสเตรีย ปรัสเซีย บราเวีย แยนโนเวอร์ และวุเตเมเบิร์ก จะตกลงตัดสินปัญหาเกี่ยวกับชาติเยอรมันน แซกโซนีจัดว่าเป็นรัฐใหญ่ถูกกีดกันมิให้มีเสียงร่วมด้วยโดยปรัสเซียอ้างว่าเป็นสัมพันธ์มิตรของโปแลนด์จึงถือว่า เป็นผู้แพ้สงคราม

¹ พระเจ้าวรวงษ์เชอพระองค์เจ้าจุลจักรพงษ์, กองเกรสรแห่งเวียนนา, พิมพ์ครั้งที่ 3 (พระนคร: คลังวิทยา, 2511), หน้า 35,

3. อนุกรรมการทั้ง 4 ประกอบด้วย อังกฤษ รัสเซีย ออสเตรีย ปรัสเซีย จะทำหน้าที่ปรึกษาตกลงเกี่ยวกับคืนแดนในโปแลนด์ เยอรมัน และอิตาลี เมื่อตกลงอย่างได้แล้วจึงจะแจ้งให้สเปนและฝรั่งเศสหรือผู้อื่นทราบ จึงเท่ากับเป็นการตั้งกรรมการช้อนกรรมการ (อนุกรรมการทั้ง 6) อีกครั้งหนึ่ง

ถูเมืองว่าการเจรจาโดยสันติวิธีเป็นสิ่งที่เกินความเป็นจริง รัสเซียเรียกร้องที่จะได้รับแคว้นวอร์ซอรวมทั้งโปแลนด์ทั้งหมด และในการนี้ปรัสเซียได้ยินยอมตามความต้องการของรัสเซียทั้งนี้ปรัสเซียจะได้แคว้นแซกโซนี ซึ่งถือว่าเป็นผู้ยานไปเลียนไว้ในครอบครอง ข้อเรียกร้องของรัสเซียและปรัสเซียทำให้เกิดทุ่มเทียงกันมากในกองเกรส ซึ่งเบ็ดซ่องว่างให้ตลาดเลียร์องด์เข้ามามีอิทธิพลอีกได้ ผู้แทนฝรั่งเศสได้ซักขวนออสเตรียและอังกฤษซึ่งกำลังไม่พอใจความเป็นไปของกองเกรสให้เข้าเป็นพันธมิตรกัน ในกรณีที่เกิดสหภาพกับรัสเซียและปรัสเซียให้ทั้งสองประเทศยืนยันข้อเรียกร้องดังกล่าว ดึงกับมีการทำสัญญาฉบับนี้ว่าจะช่วยเหลือกันถ้าประเทศใดประเทศหนึ่งถูกบุกรุก การกระทำของตลาดเลียร์องด์ได้นำฝรั่งเศสซึ่งเป็นผู้แพ้ส่วนรวมเข้ามายุ่นแหน้ของการเมืองระหว่างประเทศ เท่ากับอยู่ในฐานะหัวนำชาติ ซึ่งถ้าปราศจากฝรั่งเศสแล้วดุลย์แห่งอำนาจของยุโรปจะเสียไป

ในจังหวะนี้เองโปแลนด์ซึ่งรอโอกาสอยู่ได้เด็จหนีจากกองเกรสเข้าสู่ประเทศได้อีกจังทำให้มหาอำนาจเร่งรีบเจรจาประนีประนอมกัน (Treaty of Vienna มิถุนายน 1815) เมื่อสิ้น 100 วัน จบลงโปแลนด์แล้ว ทหารสัมพันธมิตรก็เข้ากรุงปารีสอีก ถึงแม้พระเจ้าหลุยส์ที่ 18 จะเรียกร้องให้สัมพันธมิตรถอนทหารออกไปก็ยังได้รับการปฏิเสธ สัมพันธมิตรอ้างว่าฝรั่งเศสได้ทำส่วนรวมใหม่อีกครั้งหนึ่งจะสงบศึกให้เรียบร้อยจะต้องมีการเชื่นสัญญาสันติภาพกันใหม่

วันที่ 10 สิงหาคม อังกฤษ รัสเซีย ออสเตรีย และปรัสเซีย ได้มาประชุมกันที่กรุงบริสเซาร์เดนเบิร์กขอความเห็นว่า เพื่อบังคับมิให้ฝรั่งเศสมุ่งบุกรุกอีก สัมพันธมิตรควรจะรับน้อมฝรั่งเศสทางเหนือและยกให้กับเยอรมันด์ ฝรั่งเศสต้องเสียอัลชาสและน้อมทางน้ำแวร์ดอยู่ในมือของออสเตรีย อีกเช่นเดียวกับน้อมที่ไอลแลนด์ซาร์ (Saar) และ โมเซล (Moselle) ควรจะอยู่ในความยึดครองของปรัสเซีย ส่วนน้อมบันยาจูรา (Jura) ควรจะเป็นของสวิส ออสเตรียยินยอมเห็นด้วย แต่อังกฤษและรัสเซียยังลังเลอยู่เนื่องจากไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสัญญาสงบศึกปรีสเซนบันที่ 1 มาเกินไป แต่ในที่สุดถึงแม้ตลาดเลียร์องด์จะทักท้วงอย่างรุนแรงก็จำต้องยอมตามข้อตกลงของสัมพันธมิตร ตามสัญญาปรีสเซนบันที่ 2 ซึ่งเช่นกายหลังการนบทว่าเครือสหได้นำดินแดนของฝรั่งเศสกลับไปยังปี 1790 ใช้ปี 1792 เช่นเดิม ซึ่งหมายถึงว่าฝรั่งเศสต้องสูญเสียดินแดนที่สำคัญทางยุทธศาสตร์ค้านตะวันออกเฉียงเหนือ ต้องเสียอัลชาส—สอยเรน ต้องเสียค่าปฏิกรรมสัมภาระเป็นจำนวน 700 ล้านฟรังส์ และเพื่อที่

จะได้เงินโดยแน่นอน ฝ่ายสัมพันธมิตรทั้งกำลังทหารจำนวน 150,000 คนยึดครองคืนแคนฟร์ว์เศส ภาคเหนืออยู่ไม่เกิน ๕ ปี ศึกมีค่าต่าง ๆ ที่นี่โปะเลียนยืดมาจากที่ต่าง ๆ จะต้องคืนให้กับเจ้าของเดิม ทั้งหมด และนโปะเลียนต้องอยู่ในสภาพนักโทษที่ทางเซนต์โซลนา .

การปรับปรุงเรื่องอาณาเขต

สนับดิภาพันถาวรเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องการ ถึงแม้ในบางครั้งจะมาทำให้หลังผลประโยชน์ของประเทศของแต่ละบุคคลก็ตาม ผู้แทนชนบัญชาไว้ว่าจะทำอย่างไรจะบังคับการรุกรานของฝรั่งเศส (ในอนาคต) ได้ ทำอย่างไรจะแบ่งดินแดนที่ได้มาจากการสูญเสียในหมู่มหาอำนาจโดยให้เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป และเพื่อจะให้ไปถึงจุดมุ่งหมายจะต้องคำนึงถึงดุลย์แห่งอำนาจด้วย

เพื่อสนองความต้องการของอังกฤษ อาณาจักรเนเธอร์แลนด์จะขยายใหญ่ขึ้นโดยรวม United Provinces, ออสเตรีย—เนเธอร์แลนด์ หรือเบลเยียม และลักเซมเบิร์กเข้าไว้ด้วยกันภายใต้พระเจ้าวิลเลียมที่ ๑ แห่งราชวงศ์ออร์เรนซ์เพื่อเป็นการสักดิการขยายอำนาจของฝรั่งเศสด้านตะวันออกเฉียงเหนือออกจากนั้นจะได้รับฐานทัพเรือที่สำคัญในทะเลเหนือที่ Heligoland มัลตาร์ในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ได้เป็นผู้พิทักษ์หมู่เกาะไอโอนีน ได้ Cape Colony ชีลอน และเกาะบางแห่งในหมู่เกาะอินเดียตะวันตก ซึ่งทำให้อังกฤษกล้ายึดผู้มีอำนาจคุ้มเส้นทางเข้าออกทะเลอาเรียติก และเป็นพื้นฐานทำให้อังกฤษเป็นมหาอำนาจของโลก ทำให้ได้อินเดียและแคนาดาในศตวรรษที่ ๑๘ ส่วนปรัสเซียจะได้รับดินแดน ๒ ใน ๕ ของแซกโซนี ได้วัวอร์ซอตะวันตก แกรนด์ซีแห่งโปแลนด์และดานซิก ดินแดนผึ้งชัยແມ່ນ์ไวน์และเวสฟราเลีย ในการนี้รัฐเยอรมันที่สำคัญคืออสเตรียและโบหิเมียจะคุมด้านเหนือแม่น้ำไrin เพื่อบังคับการรุกรานของฝรั่งเศสต่อญี่ปุ่นจึงให้สมพันธุ์สวิสประการเป็นกลางในดินแดนอิตาลีอสเตรียจะเข้มแข็งมีอำนาจแทนโดยได้สิทธิในลอมบาร์ดและวินเทีย เพื่อบังคับการรุกรานของฝรั่งเศสแล้วยังเป็นผู้ช่วยเหลือรัฐอิตาลีที่อ่อนแอดื่น ๆ นอกจากนั้นแล้วยังได้รัฐเล็ก ๆ แผนทะเลอาเรียติกและได้กาลีเซียทางตะวันออกด้วย สิ่งที่น่าสังเกตได้แก่การที่อสเตรียได้รับการค้าประกันให้เป็นมหาอำนาจอยู่ในยุโรปกลางไปอีกครึ่งศตวรรษ ในขณะเดียวกันรัสเซียซึ่งยึดพื้นแผ่นดินจากสวีเดนและเบล沙ราเบีย (Bessarabia) จากอาณาจักรออดโตร์มันไวแล้วจะคงสิทธิเดิมไว้ จะได้วัวอร์ซอซึ่งทำกับได้ดินแดนโปแลนด์ทั้ง ๓ ใน ๕ และดินแดนโปแลนด์นั้นจะดึงเข้าเป็นอาณาจักรโปแลนด์โดยมีพระเจ้าชาร์แห่งรัสเซียได้รับเลือกเป็นกษัตริย์ และเพื่อเป็นการตอบแทนสวีเดนที่ต้องเสียพื้นแผ่นด์สวีเดนจะได้รับเรียกว่าเจนมาวร์คโดยเป็นการลงโทษเดนมาร์คที่ยังคงรักษาพื้นที่ในทรีกับนไปเลียนอยู่

ปรัสเซียดูเหมือนว่าพอใจพอสมควร ปรัสเซียได้รับดินแดนที่เคยอยู่ในครอบครองของฝรั่งเศสนั้นให้ผลลัพธ์ทั้งล้านากใจต่อการปกครองในอนาคตของปรัสเซีย แต่ก็ให้คุณค่าทางอุตสาห-

กรรม (แคว้นรูธีน์ในเชลเซีย) มากมายเช่นกัน ไม่มีมาอ่านจากประเทศค้าหิ่งถึงข้อนี้เพราการกลับมาต่อสู้อีกครั้งหนึ่งในปี 1815 ของโปแลนด์ซึ่งทำให้ความเกรงกลัวต่อภัยอันจะมีมาจากการฝรั่งเศสเป็นจริงขึ้น ดังนั้นทุกอย่างจึงเจรจา กันง่ายเข้า แต่ก็เท่ากับว่าแผนที่ของยุโรปได้ถูกقلبและเขียนขึ้นใหม่ ซึ่งจะไม่เป็นโอกาสให้ฝรั่งเศษขยายอิทธิพลไปยังเพื่อนบ้านเล็ก ๆ อีกต่อไป

แต่แผนที่ใหม่ของยุโรปเท่ากับเป็นอนุสาวรีย์สำหรับการพ่ายแพ้ของฝรั่งเศส ผลที่เกิดขึ้นมิใช่เครื่องมือที่จะกดฝรั่งเศสแต่เนื่องจากความไม่ไว้วางใจในการคงอยู่ของฝรั่งเศสในยุโรป ยังเมื่อเกิดการปฏิวัติขึ้นในระยะปี 1830 และ 1848 ทำให้คนฝรั่งเศสไฟต์ติ้งความรุ่งโรจน์ในอดีต ซึ่งจะเป็นพื้นฐานให้พระเจ้าโนโปแลนด์ที่ 3 มาฉีกสัญญาเวียนนา จากปี 1815 ทุกประเทศมั่นใจว่าจะกำจัดการขยายอำนาจของฝรั่งเศสไว้ได้ การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นจริง ๆ แต่เป็นเหตุจากสิ่งภายนอกซึ่งจะมามีผลต่อประวัติศาสตร์ของฝรั่งเศส

ปัญหาที่ยุ่งยากมากที่สุดของกองเกรสอันหนึ่งคือปัญหาเยอรมันนี เนื่องจากสภาพภูมิศาสตร์ที่อยู่ต壤กวางระหว่างรัสเซียและฝรั่งเศส นอกจากจะสกัดการขยายอำนาจจากประเทศทั้งสองแล้วยังจะเป็นประเทศกันชนได้อีกด้วย สำหรับบรรดาชาวเยอรมันเองกลัวต้องการจะเป็นสาธารณรัฐแบบสวิตเซอร์แลนด์ เพราะการรวมกันแบบหลวม ๆ นั้นแต่ละรัฐจะยังคงไว้ซึ่งอิสระในการปกครองตนเอง ทว่าเป็นสิ่งที่อสเตรียและปรัสเซียไม่ต้องการ เพราะเกรงว่าจะกลายเป็นพลังการเมืองอันที่สาม (Third Germany) ขึ้นมาแข่งขัน ในที่สุดปราศจากว่าจะรวมกันแบบหลวม ๆ ทั้งอสเตรียและปรัสเซียด้วย โดยจะมีไดเอ็ทของสหรัฐ (Federal Diet) ออสเตรียจะได้รับตำแหน่งนายกแต่ไม่มีเสียงพิเศษเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด นอกจานนี้จะมีศาลพิเศษตั้งขึ้นโดยไดเอ็ทสำหรับพิจารณาความในกรณีที่รัฐสมาชิกมีเรื่องขัดแย้งกันเองและสมาชิกไม่สามารถจะแยกออกจากสัมพันธมิตรชาติได้อีกเพื่อทำสิ่ง什么样กับสหรัฐ หรือสมาชิกรัฐใดของสหรัฐ สุดท้ายยืนยันว่าทุกรัฐจะมีรัฐธรรมนูญปกครองตนเอง

ดุลย์แห่งอำนาจ (Balance of Power) นับเป็นนโยบายหลักการของยุโรปในศตวรรษที่ 18 ที่จะบังคับให้ประเทศใดประเทศหนึ่งเข้ามามีผู้บุ้งการยุโรป ถ้าเมื่อใดดุลย์แห่งอำนาจจะถูกทำลายการร่วมมือกันของสัมพันธมิตรจะเกิดขึ้นเพื่อบังคับให้ดุลย์อำนาจนั้นเสียไป ซึ่งผลที่เกิดขึ้นก็คือในบางครั้งมิใช่บังคับสิ่ง什么样แต่เป็นการนำไปสู่สิ่ง什么样 เช่นเมื่อครั้งรัสเซียเรียกร้องแคว้นอาร์ซอกีเกิดการรวมตัวของอสเตรีย อังกฤษ และฝรั่งเศสเพื่อท่อต้านรัสเซียและปรัสเซีย อันเกือบจะนำไปสู่การขัดแย้งกันอย่างเบ็ดเตล็ด แม้เทคโนโลยีจะเป็นผู้หนึ่งที่ต้องการสกัดกันอำนาจของรัสเซียและบลลจ្យ ซึ่งก็มีจุดประสงค์คล้ายคลึงกันอังกฤษที่มุ่งรักษาผลประโยชน์ด้านการค้าในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน จึงต้องการจะเห็นการสูญเสียสิทธิพลของรัสเซียในแหล่งบลลจ្យ เมื่อรัสเซียได้รับเบ斯สารานะ ออสเตรียจึงได้รับวนิเทียและรัฐอื่น ๆ ในแอบทางเลือกเรียบดี และยังบังคับกันเดิมที่มีให้

CENTRAL EUROPE 1815-1871

Boundary of German Confederation 1815-1866

Boundary of North German Confederation 1863-1871

Boundary of German Empire in 1871

Scale of Miles

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

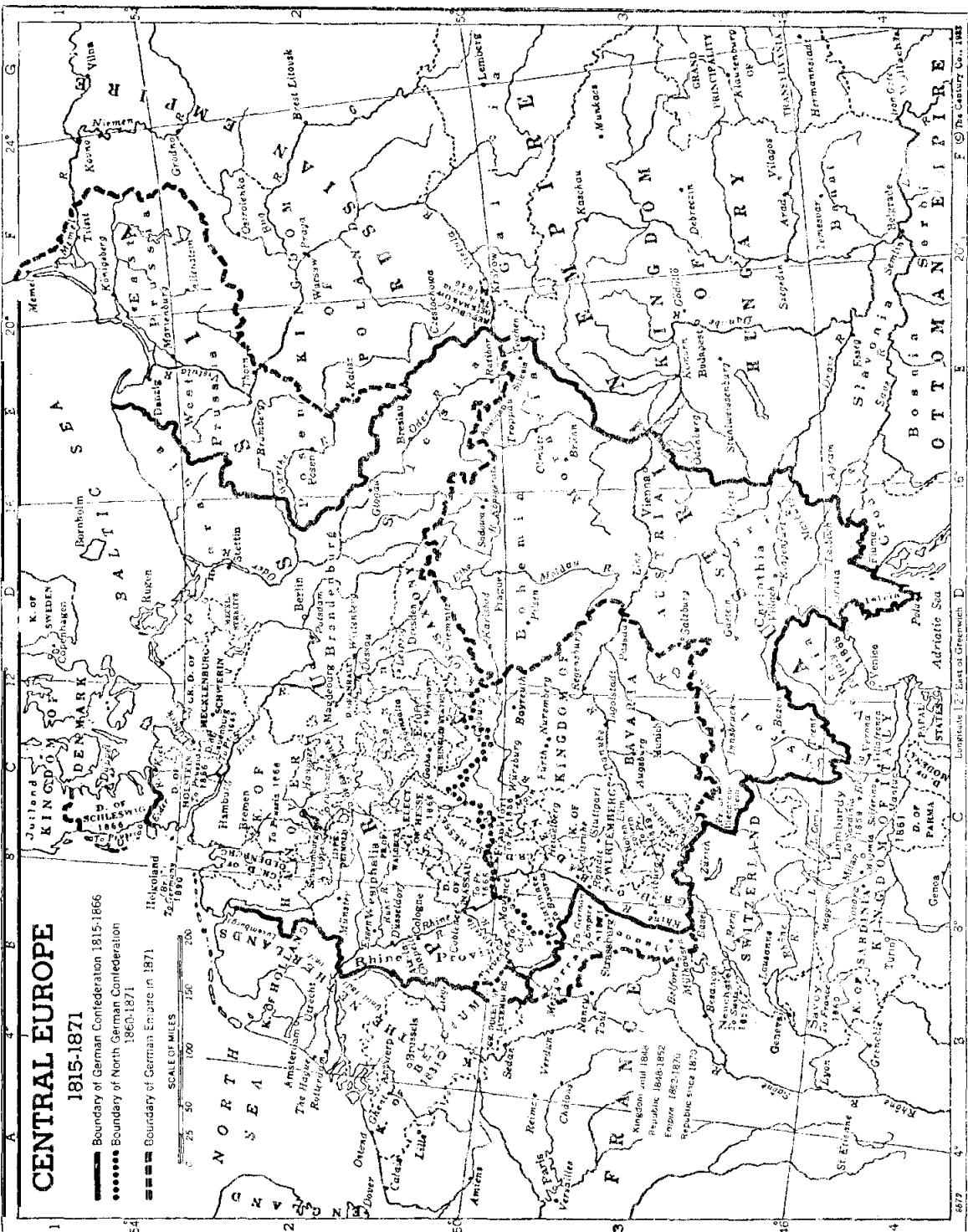
25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

25 50 100 150 200

รุสเซียทำลายอาณาจักรโรมันลงได้ ถึงจะตกลงกันได้เรื่องแคร์วันแซกโซนีและโปแลนด์ แต่ก็มีผลทำให้กับว่าจะไม่มีผู้ใดเมืองอ่านาจหนึ่งอยู่ในยุโรปต่อวันออกเด้โดยลำพัง ออสเตรียผู้เสียเบลเยี่ยมก็ได้รับความบาดเจ็บ วินิเกียซึ่งมีชีวิตตั้งแต่ใกล้กับกรุงเวียนนาและยังเป็นมหานครที่ร่ำรวยตอบแทน และยังทำให้ออสเตรียมีอิทธิพลเหนือความเป็นไปของอิตาลีในอีก 40 ปี จะเห็นว่าเมื่อปรัสเซียได้ดินแดนแคว้นหนึ่งของออสเตรียจะได้ด้านได้ เมื่อรุสเซียได้ทางเหนือและในบัลล่ำปูน ออสเตรียจะได้ทางตะวันตกในอิตาลี และในเยอรมัน และเป็นขั้นตอนเดียวกับที่อังกฤษเพิ่มอิทธิพลมากขึ้นเรื่อยๆ ในวงการเมืองของโลก

จึงกล่าวได้ว่าหลักการดุลย์แห่งอำนาจที่เกิดขึ้นนี้ขึ้นอิกในกองเกรสรแห่งเวียนนา้มีความแข็งแกร่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

หลักการปกครองประเทศ ผู้เสนอหลักการเรื่องนี้กลับเป็นผู้แทนของฝรั่งเศส ทุกประเทศเห็นด้วยหลังจากได้รับการซักชวนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จึงทำให้กับว่าทุกประเทศมีความคิดต่อต้านเรื่องเสรีนิยมอยู่แล้ว (ปฏิวัติฝรั่งเศส) อย่างย่อๆ หลักการนี้มีใจความว่า กษัตริย์หรือเจ้าผู้ครองแคร์วันได้ในยุโรป ผู้ซึ่งสิ่งที่มีความสำคัญต่อเนื่องกันมาอย่างสม่ำเสมอ ก่อนสมัยโนะไปเลียน และการปฏิวัติฝรั่งเศส จะต้องได้รับการพื้นฟูให้มีสิทธิในราชสมบัติตั้งเดิม แต่การกระทำนี้ได้นำพาผู้ปกครองที่ไม่ดีพอกเข้ามาสู่อำนาจด้วยเช่นกัน เช่นพระเจ้าเฟอร์ดินานที่ 7 แห่งสเปนและเฟอร์ดินานที่ 1 แห่งเนเปลส์ ซึ่งทำให้เกิดการสู้รบที่อันชาติภัยครั้งในอิตาลี

การกดความรู้สึกชาตินิยม มหาอำนาจคาดคะถึงพลังชาตินิยมมาตั้งแต่ ดินแดนบางแห่ง เช่น นอร์เวย์ พินแลนด์ และเบลเยี่ยมถูกตัดแบ่งไปตามความประพฤติของมหาอำนาจโดยมิได้คำนึงถึงจิตใจของชนในท้องถิ่นนั้น ต่างคำนวนผลในแง่จุดยุทธศาสตร์ กำลังทหาร ผลประโยชน์ของพระมหากษัตริย์มากกว่าของชาติ และสุดท้ายคิดถึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศของตนเท่านั้น กองเกรสรแห่งเวียนนา เป็นที่ประชุมของกษัตริย์และนักการเมืองของระบบอภิชานาริบไตย อันเป็นแนวความคิดของศตวรรษที่ 18 ซึ่งจะไปกันไม่ได้แล้วศตวรรษที่ 19 แต่ก็ไม่สามารถจะดำเนินนักการทูตในสมัยนี้ได้เต็มที่นักทั้งพลังชาตินิยมและเสรีนิยม เพราะในปี 1815 ก็มีคนไม่คุณที่เข้าใจพลังเหล่านี้ได้ลึกซึ้ง

ในระยะบัน្តปัจจัยของการต่อสู้กับนโปเลียน ผู้ปกครองยุโรปทั้งหมดนี้ได้ใช้ความรู้สึกชาตินิยมปลุกประชาชนให้ลุกขึ้นร่วมมือด้วย และเพื่อความต้องการอย่างรุนแรงจึงได้ให้คำนั้นสัญญาหมายความว่า “จุดมุ่งหมายของสังคมและสันติภาพเพื่อจะช่วยไว้ซึ่งสิทธิ เสรีภาพ และเอกราชของชนทุกชาติ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเมืองเบลเยี่ยมและยอลแลนด์การโฆษณาชวนเชื่อในเรื่องชาตินิยมเป็นไปอย่าง

สูง ทั้งสองประเทศมีความแตกต่างกันอย่างมากทั้งในแง่ประวัติศาสตร์ ศาสนา เศรษฐกิจ ภาษาและวัฒนธรรม และยังเป็นคู่ปรับกันมา ก่อนอีกด้วย หลักการในการรวมทั้งสองประเทศเข้าด้วยกันได้ สอนความต้องการในเรื่องเอกสารช แต่เพรากการที่ชาวเบลเยี่ยมไม่ได้รับความเสมอภาคท่ากันด้วย ทำให้ทุกสิ่งทลายลงในปี 1830

กรณีโปแลนด์เป็นอีกด้วยอย่างหนึ่งของการละเว้นความสนใจต่อความรู้สึกชาตินิยมไปเลียน ได้ก่อตั้งรัฐโปแลนด์ขึ้น ซึ่งเท่ากับประกาศว่าโปแลนด์เป็นอิสระจากมหาอำนาจที่เคยคุกคามแต่จาก กองเกรสรแห่งเวียนนา มหาอำนาจมีนโยบายที่จะนำทุกสิ่งกลับไปยังศตวรรษที่ 18 ที่มีการแบ่งแยก โปแลนด์ โปแลนด์ซึ่งเคยมีฐานะเป็นประเทศภายใต้ตนโปแลนด์ต้องมีฐานะใหม่มีชื่อว่าอาณาจักร โปแลนด์ (ดินแดนบางส่วนของรัสเซียและแคว้นวอร์ซอ) และจะมีชาร์อเล็กซานเดอร์ของรัสเซีย ดำรงตำแหน่งกษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ

เช่นเดียวกับแคนาดาดีและวินเดียที่ยกให้กับօอสเตรีย รัฐเวนิส มีฐานะเป็นสาธารณรัฐ เสรีมีดังเด่ศตวรรษที่ 18 และไม่เคยมีความเกี่ยวพันฉันท์ให้กับօอสเตรีย เ Jenavik ซึ่งเป็นกันต้องเข้ามา รวมกับอาณาจักรเพียดมองท์ซึ่งทำให้มุรุก สามารถใช้อิทธิ พลผ่านทางความรู้สึกชาตินิยม ของชาว อิตาเลียนได้เสมอมา จึงได้เห็นการปฏิวัติที่เกิดขึ้นทั่วไปในอิตาลีตลอดระยะ 5 ปี ภายหลังกองเกรส

ระบบพันธมิตร ถึงแม้จะมีคุณลักษณะที่หลากหลายแล้วในยุโรปในทศนักษัตรามหาอำนาจ แต่ก็ยัง คงไม่วิ่งไว้กับใจว่าสันติภาพจะอยู่ต่อลอดไป มหาอำนาจจะต้องแสวงหาสิ่งอื่นมาช่วยทำให้เกิดความมั่นใจ ระบบสัมพันธมิตรคงเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้ได้รีเริ่มทำสิ่งใดก็ แลนกการเมืองรู้ดีว่าถ้าจะให้ คำตัดสินของกองเกรสได้ผลจะต้องมีกำลังหนุนหลัง

สัมพันธมิตรสี่เส้า (The Quadruple Alliance พฤศจิกายน ค.ศ. 1815) อเล็กซานเดอร์ เป็นผู้เสนอแผนการณ์ที่จะอยู่กับฉันท์มิตรระหว่างอังกฤษ รัสเซีย ปรัสเซีย และօอสเตรียขึ้นซึ่งก็ได้ การตอบรับจากมหาประเทศเป็นอย่างดี ข้อความในสัญญาเท่ากับเป็นการยืนยันสนธิสัญญาซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี 1814 กล่าวคือ ประเทศสมาชิกให้คำมั่นสัญญาว่าจะมาประชุมกัน เพื่อพัฒนาผลประโยชน์ที่ ร่วมกัน และเพื่อป้องกันภัยเรื่องใด ๆ ที่สำคัญอันมีผลต่อยุโรปโดยทั่วไป ศาสตราจารย์มีความ กระตือรือร้นต่อภาระการณ์ตั้งกล่าวไว้ว่า ก็ต้องการให้กลดลงเวลาที่ชาติต่าง ๆ จะร่วมมือกัน เสมือนเมืองรัฐ ๆ เดียวกันความคิดถึงกล่าวนี้นับได้ว่าเป็นสิ่งใหม่ที่จะก่อตั้งรัฐยุโรปอันถาวรขึ้น

แต่หลังจากนั้นรัสเซียได้พยายามให้แผนงานขยายกว้างออกไป สัญญาจะค้ำประกันพร้อมด้วย ให้ทั่วไปของยุโรป และระบุว่าสมาชิกในสัญญามีสิทธิที่จะเข้าไปจัดการแนะนำแก่รัฐบาลต่าง ๆ ซึ่ง เท่ากับว่าถ้าการปฏิวัติเกิดขึ้นจะถูกจำกัดกันที่ เมื่อมากถึงขั้นนี้ศาสตราจารย์เริ่มเกิดความไม่ไว้วางใจ

พยาญจะหลีกเลี่ยงข้อเสนอหงส์สอง อังกฤษไม่ต้องการจะผูกมัดตนเองต่อเหตุการณ์ในอนาคต และตัวเหตุผลส่วนตัวที่นิยมในระบบราชอาณาจักร จึงไม่ประณาน่าที่จะผูกมัดเต็มที่ที่จะสนับสนุนระบบเอกสารชีปไตยซึ่งในเวลาต่อมาเมื่อถึงสมัยของแคนนิ่งชีป์ไม่เลือมใส่เชื้อถือความคิดดังกล่าวว่าจะเป็นไปได้ จึงมีผลให้อังกฤษถอนตัวออกไปโดยปริยาย

ในที่สุดความสัญญาจึงมีลักษณะกว้างเห็นได้จากข้อ 6 ที่มีข้อเสียง

To facilitate and to secure the execution of the present treaty and to consolidate the connections which at the present moment so closely unite the four Sovereigns for the happiness of the world, the High Contracting Parties have agreed to renew their meetings at fixed periods either under the immediate auspices of the Sovereigns themselves or by their respective ministers for the purposes of consulting upon their common interests, and for the consideration of the measures which at each of these periods shall be considered the most salutary for the repose and prosperity of nations and for the maintenance of the peace of Europe²

การรวมกันของอำนาจยุโรป โดยมีจุดประสงค์จะพิทักษ์สันติภาพ เป็นแต่เพียงคำขวัญมากกว่า เป็นความจริงสำหรับแม่ทัพอันค่าหมายจะให้สัมพันธมิตรสี่เส้าเป็นเครื่องมือในการสกัดขบวนการเสรีนิยมต่างๆ ในยุโรป ในขณะที่ศาสตราจารย์มีความเห็นว่านาชาติไม่มีสิทธิอย่างใดจะเข้าแทรกแซงในกิจกรรมภายในของประเทศอื่น สำหรับรัฐเยอรมัน นอกจาก เพราะมีความคิดเสรีนิยมอยู่แล้ว ยังมีเหตุผลทางการเมืองในการจะสนับสนุนให้เยอรมันแข็งแกร่งขึ้นเพื่อที่จะบังคับห้ามการขยายอำนาจของฝรั่งเศสและรัสเซีย จึงมองเห็นคุณค่าของระบบสัมพันธมิตรของออสเตรียด้วย

สัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์ (Holy Alliance) วันที่ 26 กันยายน ของปี 1815 กษัตริย์ของสามมหาอำนาจได้แก่รัสเซีย ปรัสเซีย และออสเตรียได้เซ็นสัญญาพันธมิตรกันเรียกว่า สัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์ ในเอกสารได้วิมต้นว่า ภายใต้พระนามของพระผู้เป็นเจ้าเราทั้งสาม (รัสเซีย ออสเตรีย และปรัสเซีย) จะอยู่ร่วมกันจนที่พื้นอัง จะร่วมกันต่อสู้อุปสรรคในภัยภาคหน้าและจะใช้ “ศาสนา สันติภาพ และความยุติธรรม” เป็นเครื่องมือในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ (คล้ายคลึงกับสัญญาเคลลอกบรังก์ที่ระบุที่จะไม่ใช้การรบเป็นหนทางตัดสินการวิวาทกันระหว่างชาติต่างๆ อีกด้วย)

คงไม่มีใครเข้าใจแนวคิดในหลักการดังกล่าวของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ ส่วนหนึ่งคงสืบเนื่องมาจากความเลื่อมใสในศาสนาอย่างรุนแรงของพระองค์ จึงส่งผลอ กามาในแบ่งของ “เสรีภาพ” ทางศาสนาพระองค์ทรงสัญญาที่จะประทานเสรีภาพให้กับชาวโปลที่อยู่ภายใต้การปกครองของรัสเซีย ได้มีการซักชวนใช้ประเทศอื่น ๆ เช่น ออสเตรีย และปรัสเซียเข้าร่วมเซ็นสัญญาด้วย ในภาระ

2. Anthony Wood, *Nineteenth Century Britain 1815-1914*, (London : Longmans, 1960). p 67.

พิทักษ์ “ศាសนา สันติภาพ และความยุติธรรม” และเพื่อจะปกครองประชาชนของตนตามหลักของศាសนาคริสเดียน กล่าวไว้ว่าความคิดนี้นำความขบขันมาให้กับคำสาเซิร์วและแมทเทอนิกเป็นอย่างมาก แมทเทอนิกวิจารณ์ว่า “เป็นเพียงโวหารอันฟุ้งซ่าน (a high—sounding Nothing)” คำสาเซิร์วเรียกเรื่องนี้ว่า “เรื่องเหลวไหลและของลึกลับอันสูงส่ง (a piece of sublime mysticism and nonsense)” และตลาดเลียร์รองด์วิจารณ์ว่า “สัญญาที่น่าเย้ยหยัน (a ludicrous contract)” ออสเตรียและปรัสเซียถึงจะไม่เลื่อมใสแต่ก็ได้ยอมเข็นสัญญาร่วมด้วยโดยดุษฎีภพ เนื่องจากเกรงใจพระเจ้าชาร์แต่เมื่อคำเชิญมิไปถึงประเทศต่าง ๆ ในยุโรปคำสาเซิร์วจึงเริ่มไม่ไว้วางใจ ด้วยการอ้างถึงระบบการปกครองแบบกฎตัดริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ และพระเจ้ายอร์ชที่ 3 อยู่ในสภาพสติวิปลาสจึงไม่สามารถจะเข็นสัญญาได้ อังกฤษจึงขอบคุณที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสัมพันธ์อันศักดิ์สิทธิ์ด้วย ส่วนองค์สันตปาปาจึงได้ปฏิเสธเข่นเดียวกัน โดยอ้างว่าพระองค์ไม่จำเป็นต้องได้รับการสั่งสอนสึ่งใดอีกในหลักศាសนาคริสเดียน และเมื่อฝรั่งเศสได้รับเชิญให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกด้วยในขณะที่เตอร์กีถูกเพิกเฉย จึงเท่ากับว่าเตอร์กีได้ถูกตัดให้อยู่แต่โดยลำพัง

การประชุมที่อ็อกซ์ลาชาเบลล์ (Congress of Aix-la-Chapelle) การพบปะกันของมหาอำนาจภายในได้ข้อมูลผู้พันธมิตรสี่เส้าเริ่มครั้งแรกในปี 1818 ที่อ็อกซ์ลาชาเบลล์ สมาชิกที่มาประชุมประกอบด้วยพระเจ้าฝรั่งเศสที่ 1 อเล็กซานเดอร์ที่ 1 เพรเตอร์วิลเลียมที่ 3 คำสาเซิร์วและแมทเทอนิก และริเชออลิโอผู้แทนของฝรั่งเศส บัญชาแรกที่ที่ประชุมต้องคงลงกันคือเรื่องการร้องอุทธรณ์ของผู้แทนฝรั่งเศสในเรื่องให้มีการถอนทหารที่ยึดครองออกไปเสียจากฝรั่งเศส ด้วยเหตุผลที่ว่าบัดนี้เหตุการณ์ในในประเทศฝรั่งเศสก็ได้สงบเรียบร้อยลงแล้ว และยังมีการปักกรองระบบบริสุทธิ์สากลภายใต้สมัยพระเจ้าหลุยส์ที่ 18 ดังนั้นจึงเป็นที่คงลงให้เป็นไปตามคำเรียกร้องของฝรั่งเศส ทว่ามหาอำนาจที่ได้มีข้อตกลงลงกันที่จะร่วมมือกันบังคับนิให้ขวนการปฏิวัติได้ ฝรั่งเศสแห่งพยายามออกไปยังยุโรป

ข้อตกลงฉบับดังกล่าวไม่เป็นที่พอใจของมหาอำนาจบางประเทศ ทั้งคำสาเซิร์วและแมทเทอนิก รู้ดีว่าชาวอเมริกานเดอร์ได้ดำเนินการแทรกแซงโดยใช้ความคิดชาตินิยมจนเกิดการปฏิวัติในสเปนและอิตาลี รัฐบุรุษทั้งสองมองเห็นว่าเป็นเจตนาของชาวที่จะขยายอำนาจของรัสเซียในยุโรป และสงสัยอย่างเดem ที่ว่า “เสรีนิยม” เป็นแต่เพียงหน้ากากของการขยายอิทธิพลรัสเซีย จึงพากันเกรงคืบไปว่า ชาวแห่งรัสเซียอาจจะดำเนินการอย่างใดไป โดยลำพังโดยมิปรึกษาประเทศอื่น ดังนั้นทั้งแมทเทอนิก และคำสาเซิร์วจึงมีจุดประสงค์ที่จะดึงรัสเซียให้อยู่ในระบบพันธมิตรสี่เส้าเพื่อกันมิให้ไปดำเนินนโยบายแต่ลำพัง

3. พระเจริญ เรืองศักดิ์, ยุโรปสมัยใหม่, หน้า 71.

ฝรั่งเศสได้รับการซักชวนให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกด้วย ดังนั้นสัมพันธมิตรสี่เส้าจึงเปลี่ยนมาเป็นพันธมิตรห้าห้า (Quintuple Alliance) จุดหมายปลายทางของพันธมิตรห้าห้ายังคงเหมือนเดิมคือจะแสวงหาสันติภาพอันถาวร และยินยอมว่าจะไม่มีการแบ่งแยกในส่วนของการแทรกแซงเหตุการณ์ ได้แก่ เกิดขึ้นในยุโรป ข้อตกลงอื่น ๆ ใน การประชุมที่เอ็คซลาชาเปลล์ได้แก้ข้อเสนอของพระเจ้าเฟรเดอริกวิลเลียม ที่จะให้มีกองทัพพันธมิตรภายใต้การบัญชางานของเวลาลิงตันให้คงอยู่ตลอดไป ในเบลเยียม เพื่อจัดการปฏิวัติอื่น ๆ อันจะเกิดขึ้นในยุโรป แต่ข้อเสนอี้ค่าสเซิลรีได้ทักทั้งอย่างรุนแรง เนื่องจาก ด้วยกับความคิดที่ว่ามหานาจจะเข้าไปค้าจุนรัฐบาลที่ไม่ดีของยุโรป แต่เมื่อได้หมายความว่าค่าสเซิลรีชั่นชมการปฏิวัติ ทว่าเป็นเพราะไม่ต้องการผูกพันกับสหภาพใด ๆ โดยอัตโนมัติ สหภาพที่มหานาจอื่นเห็นว่าเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับอังกฤษ

การตกลงข้อความใด ๆ ในที่ประชุมจะแสดงให้เห็นถึงความสัมสัยและไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน ซึ่งเห็นได้ชัดจากการปักครองที่จะปราบโจรสลัดที่บาร์บารี (Barbary) และเรื่องการค้าทาส รุสเซียเสนอให้มีกองทัพเรือพิทักษ์เรือสินค้าในย่านทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ซึ่งอังกฤษคัดค้านอย่างเด็ดที่ เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นช่องทางให้การขยายตัวด้านกองทัพเรือของรัสเซียในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน สำหรับเรื่องการค้าทาสค่าสเซิลรีเสนอให้กองเรือของสัมพันธมิตรมีสิทธิตรวจค้นเรือทุกลำ เพื่อค้นหาทาส แต่มหาอำนาจอื่นประท้วงพระผู้จัดสามารถทำการดังกล่าวมิได้อังกฤษเห็นนั้น และจะเท่ากับเป็นการแทรกแซงในกิจการค้าของตนไป ดังนั้นจึงไม่สามารถตกลงสิ่งใดกันได้

ภายหลังการประชุมที่เอ็คซลาชาเปลล์ ได้มีการปฏิวัติเกิดขึ้นหลายแห่ง เช่น อังกฤษ ในการลองอ่านจดหมายของพันธมิตร รายงานนิคมของสเปนในอเมริกาได้ก่อความไม่สงบในปี 1809 มกราคม ค.ศ. 1820 กลุ่มทหารกได้ก่อการกบฏขึ้นในสเปน แม้แต่พระเจ้าเฟอร์ดินานที่ 7 ก็ต้องถูกจับเป็นนักโทษอยู่จนถึงปี 1823 กรกฎาคม ค.ศ. 1820 การปฏิวัติเกิดขึ้นในเนเปลล์เพื่อขับไล่กษัตริย์ราชวงศ์บูร์บอง และในเดือนสิงหาคม 1820 การปฏิวัติเกิดขึ้นอีกในโปรตุเกส มีนาคม ปี 1821 พากภิริกทำการกบฏในโมลดาเวีย โอมเรย และในที่สุดก็แผ่กว้างทั่วไปในเกากรีช เหตุการณ์เหล่านี้แสดงออกให้เห็นถึงท่าทีต่าง ๆ กันไปของมหาอำนาจ ผลประโยชน์ของอังกฤษอยู่ที่การค้าและอำนาจทางทะเล อังกฤษจึงประท้วงทุกสิ่งที่จะมากำกับกระเทือนตน สำหรับปรัสเซีย ออสเตรีย และรัสเซีย ซึ่งมันนโยบายที่จะคงไว้ซึ่งความมั่นคงทางการเมืองในยุโรปเพื่อหลีกเลี่ยงสหภาพ รวมทั้งเพื่อเรียกเอาสิ่งที่ตนเสียไปในสหภาพครั้งก่อน ๆ กลับคืนมา การขัดแย้งกันเห็นได้ชัดครั้งแรกในกรณีสเปน

อังกฤษไม่ทักทิ้งตัวจะมีการเปลี่ยนระบบการปกครองในสเปน เพราะการเปลี่ยนแปลงในแนวคริดจะส่งผลไปยังอาณาจักรของสเปนในอเมริกา จะเป็นโอกาสให้อังกฤษเข้าแทรกแซงหัวค้านอาณาจักรและการค้าในอเมริกาได้ได้ ท่าทีของอังกฤษจึงพิจารณาได้เป็นสองนัย ดันนี 1812 คาสเซลรีส์เสนอคว^๑ เป็นผู้ไกล์เกลี่ยข้อพิพาทระหว่างสเปนและอาณาจักร แต่ยังไม่ถึงขั้นจะสนับสนุนค้านการทหาร ภายใต้หลักการของสัญญา Hispano-British ค.ศ. 1814 อังกฤษสามารถมีสิทธิทางการค้าเท่าเทียมกับสเปน แต่ภายหลังเมื่อสเปนไม่ได้รับการสนับสนุนเต็มที่จากอังกฤษ และสเปนกลับมาขอความสนับสนุนจากรัสเซีย ซึ่งอเล็กซานเดอร์เด็มใจที่จะเป็นผู้ไกล์เกลี่ย นอกจากนี้ยังมีที่ทำว่าฝรั่งเศสอาจเข้าแทรกแซงได้ ยังทำให้คาสเซลรีมีความวิตกกังวลมากขึ้น อังกฤษจึงเปลี่ยนนโยบายใหม่ โดยส่งคำประท้วงไปยังมหาอำนาจอื่น ๆ ผู้เกี่ยวข้อง

พิธีสารโทรอปโป (Troppau Protocol ตุลาคม ค.ศ. 1820) สัมพันธมิตรหงห้าประชุมกันครั้งที่สองที่โทรอปโปชายแคนอสเตรีย และในครั้งนี้จะเห็นจุดมุ่งหมายอันแท้จริงของสัมพันธมิตร pragmatic จากการกบฏที่เกิดขึ้นในที่หลาย ๆ แห่ง พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ได้เสนอให้มหาอำนาจเข้าเกี่ยวข้องโดยใช้กำลังทหารปราบกบฏ ในที่สุดอสเตรีย รัสเซีย และปรัสเซียได้เข้าข้อตกลงขั้นต้น กันเรียกว่า พิธีสารโทรอปโป ซึ่งกล่าวว่า “รัฐได้มีการเปลี่ยนรัฐบาลโดยการปฏิวัติอันอาจเป็นภัยแก่รัฐนั้น ย่อมขาดจากสมาชิกภาพของสัมพันธมิตรโดยทันที หากการเปลี่ยนแปลงเช่นว่านั้นอาจเป็นภัยแก่รัฐอื่น ชาติภาคีสมาชิกจึงเป็นต้องร่วมมือกัน นำรัฐที่ผิดนัดเข้าสู่อ้อมแขนของมหาสัมพันธมิตรอีก หงษ์โดยสันติวิธี หรือถ้าจำเป็นก็อาจใช้กำลังบังคับได้” จึงเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าหงห้าอเล็กซานเดอร์ แมทเทอนิค และกษัตริย์แห่งปรัสเซียเห็นว่าการปฏิวัติทุกแห่งถือว่าเป็นการคุกคามและลงมติว่าเป็นการปฏิวัติอีกเป็น “ความผิด” รัฐบาลฝรั่งเศสให้ความสนับสนุนพิธีสารโทรอปโปเหมือนกัน แต่ไม่เดิมที่ที่เดียว ทรงกันข้ามกับอังกฤษ คาสเซลรีประท้วงอย่างแข็งขัน ได้ประณามว่าอนุสัญญาที่จะนำไปสู่การเกี่ยวข้องกับกิจการภายในของรัฐต่าง ๆ มากเกินกว่าความจำเป็น จึงประกาศว่าจะไม่มีผลอย่างใดต่อการกระทำของอังกฤษ ถึงแม้ว่าอังกฤษจะไม่แตกจากพันธมิตรหงห้าเสียที่เดียวในการประชุมที่โทรอปโป แต่การขัดแย้งกันในครั้งนั้นเป็นขั้นแรกที่ทำให้ระบบกองเกรสร่อ่อนแอลจ

การประชุมที่ไลบาก กองเกรสร紳กันอีกครั้งหนึ่งในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1821 ที่ไลบาก (Laibach) ในออสเตรียอีกเช่นกัน ในครั้งนี้พระเจ้าเฟอร์ดินานด์ของเนเปลส์ให้เข้าร่วมด้วย และพระองค์ได้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมให้ช่วยเหลือในการปราบกบฏในเนเปลส์ หงษ์ฯ ที่พระองค์ได้เคยทรงทำพิธีปฏิญาณตนอย่างจริงจังว่าจะรักษาไว้ซึ่งรัฐธรรมนูญ ที่ประชุมได้ยอมรับตามค่าขอของเฟอร์ดินานด์ กับแมทเทอนิคแล้ว กองทัพอสเตรียได้ย้ายตราลงสู่เนเปลส์ และสถาปนาอำนาจของเฟอร์ดินานด์ ด้วยเดิม พวກันกับปฏิวัติได้ถูกฆ่าตายลงเป็นจำนวนมากในครั้งนี้ เหตุการณ์เช่นเดียวกันนี้เกิดขึ้นอีกใน

เพียบด้วยตัวย กำลังกองทัพ 80,000 ของออสเตรีย และกำลังทหารสำรองจำนวน 1000,000 ของรัสเซียซึ่งเท่ากับว่าแนวท��อนิกได้ดำเนินงานตามอนุสัญญาโกรปโนสำเร็จลุล่วง แต่การดำเนินงานของมหาอำนาจตามอนุสัญญาตั้งก่อตัวได้ช้าไปให้อังกฤษออกไปจากราชเบียนยูโรปโดยปริยาย

การกระทำของออสเตรียจะมีจุดเด่นที่เท่านี้ ได้ทำให้ชาวอิตาเลียนเห็นว่าออสเตรียปกครองอิตาลีอย่างໂนดร้าย และทำให้นักการค้าในชาวดิจิมันใจว่าไม่มีทางจะรวมประเทศคนเองได้ นอกจากจะขับไล่อิทธิพลออสเตรียให้หมดไปจากอิตาลีเสียก่อน และยังทำให้ราชวงศ์ชาวอยุธยาจากความนิยมไปอีกด้วย

การประชุมที่เวโรนา การประชุมครั้งต่อมาเกิดขึ้นที่เวโรนาตอนเหนือของอิตาลี (The Congress of Verona) ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1822 มีจุดมุ่งหมายเพื่อแก้ไขปัญหาความวุ่นวายที่เกิดในยุโรปตะวันออก ก่อนที่จะมีการประชุมศาสธิลีและแนวท��อนิกได้พบปะกษากันและตกลงจะต่อต้านอเล็กซานเดอร์ของรัสเซีย จะพยายามกัดกันมิให้รัสเซียเข้าแทรกแซงกรีกกรีซ บัลชាដและเมดิเตอร์เรเนียน ส่วนศาสธิลียืนยันว่าอังกฤษจะไม่แทรกแซงในสเปนเช่นกัน และถึงแม้ว่าในระหว่างที่การประชุมที่เวโรนาดำเนินอยู่ ศาสธิลีได้พ้นจากตำแหน่งรัฐมนตรีต่างประเทศของอังกฤษ โดยอาร์ชแคนนิ่ง (George Canning) เข้ารับตำแหน่งแทน หลังจากนั้นดยุคแห่งเวลส์ลงตัวได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนของอังกฤษไปประชุมสืบต่อไป นโยบายทุกอย่างของอังกฤษยังคงเป็นไปเช่นเดิม

มีเรื่องขัดแย้งกันขึ้นในระหว่างมหาอำนาจในการณ์สเปน ชาาร์โอล็อกซานเดอร์ทรงประกยาความตั้งใจที่จะส่งทหารจำนวน 150,000 เข้าไปยังสเปน มหาอำนาจจึงไม่ว่าจะเป็นอังกฤษ ออสเตรีย และฝรั่งเศสได้ยินประท้วงทันทีเช่นกัน เพราะไม่ต้องการเห็นกองทัพใหญ่ของรัสเซียในยุโรปกลาง แต่เหตุการณ์ได้เปลี่ยนรูปไปมากขึ้นอีก เมื่อรัฐบาลฝรั่งเศสซึ่งกลับเป็นรัฐบาลปฏิริยาต้องการจะกำจัดการปฏิวัติของพวกเสรีนิยมในสเปน จึงเสนอตัวเองทำงานในสเปนแทนมหาอำนาจ และค.ศ. 1823 กองทัพฝรั่งเศสยกตราเข้าสู่สเปนและสถาปนาอำนาจของเฟอร์ดินานด์ชั่นมาอีกครั้งหนึ่ง อังกฤษไม่พอใจการกระทำการนี้ของมหาอำนาจในครั้งนี้มาก ภายใต้คำสั่งของแคนนิ่ง ดยุคแห่งเวลส์ลงตัวได้ปฏิเสธที่จะสนับสนุนฝรั่งเศสในการณ์สเปนและพร้อมกันนี้ได้อ้อนคัวออกจากการสนับสนุน

นโยบายต่างประเทศของแคนนิ่งและการอวสานของระบบที่บุคคลของเกรส แคนนิ่งเคยยอมรับการแทรกแซงฝรั่งเศสในการณ์ที่เกิดการปฏิวัติ แต่ก็ได้เปลี่ยนนโยบายไปเรื่อยๆ กล้ายิ่ง การต่อต้านออสเตรีย ปรัสเซีย และรัสเซีย เข้าสนับสนุนแนวความคิดเรื่องชาตินิยมและความเป็นเอกภาพของรัฐเล็กๆ ซึ่งในข้อนี้ได้ทำให้รัฐบาลมากกว่าสมัยศาสธิลีเสียอีก แคนนิ่งกล่าวถึงนโยบายของเขาว่า “Every nation for itself and God for us all” คงเหมือนกับศาสธิลีในเรื่องพยาภยานี้ของกันและแสวงหาผลประโยชน์ให้กับอังกฤษอย่างเดียวที่ จึงทำให้แคนนิ่งต่อต้านมหาอำนาจอีก ๆ

หลายครั้งด้วยกัน ที่จะนำเอกสารรัฐในอเมริกาได้กลับไปอยู่ภายใต้การปกครองของสเปนและโปรตุเกสอีก ในปี 1824 แคนนิ่งได้เดือนฝรั่งเศสให้รู้ล่วงหน้าว่า อังกฤษอาจเสี่ยงต่อสงครามด้านนโยบายดังกล่าวของ อังกฤษถูกขัดขวาง อันเป็นคำเตือนมิให้หมกอ่านจากข้าย้ายอ่านจากมหานครแต่เดนดิค และนโยบาย ดังกล่าวก็ได้รับการสนับสนุนจากลัทธิมอนโรของประธานาธิบดีมอนโรแห่งสหรัฐอเมริกาในเดือน ธันวาคม ปี 1823 ยังไปกว่านั้นยังได้ดำเนินการติดต่ออย่างใกล้ชิดกับอดีตอาสา Nichols เป็น เช่น บรูซิล เม็กซิโก และโคลัมโบ แคนนิ่งแทรกแซงเพื่อน้องกันผลประโยชน์ของอังกฤษอีกครั้งหนึ่งในภูมิภาค อังกฤษและออสเตรียร่วมมือกันอย่างใกล้ชิดจนสามารถหยุดความตั้งใจของอเล็กซานเดอร์ลงได้ และ เมื่อชาวนิโคลัสที่ 1 ทายาทของอเล็กซานเดอร์ยืนยันที่จะเข้าแทรกแซงเหตุการณ์ในกรีกอย่างแน่นอน แคนนิ่งก็ได้ดำเนินนโยบายกระชับมิตรกับรัสเซียและฝรั่งเศสในสัญญาลอนדוןปี 1827 เพื่อกีดกัน มิให้รัสเซียดำเนินนโยบายแต่โดยล้ำพังในกรีก ซึ่งออสเตรียและปรัสเซียทักษะการให้ความสนับสนุน กับพวกกบฏของอังกฤษและต่อต้านอย่างเต็มที่ในอนุสัญญาโตรอนโตไป การกระทำของอังกฤษนอกจาก จะหยุดการขยายอิทธิพลของรัสเซียลงได้บ้างแล้ว การเป็นเอกสารของกรีซและกองทัพเรือผสมของ สัมพันธมิตรยังเท่ากับท่าลายอันจากทางทะเลของเตอร์กีไปในตัวอีกด้วย

เป็นการยืนยันให้เห็นแน่นอนว่ามหาอำนาจจะไม่รวมตัวกันแข็งขันได้ตามความไฟื้นใน ระบบพันธมิตรสีเขียว จึงเท่ากับว่าระเบียบคงเกรสมากถึงจุดอ่อน ในการคัดค้านหนึ่ง Concert of Europe มาถึงจุดจบด้วย แต่ความคิดที่ว่าบรรดาราชรัฐๆ ประจำใช้การเจรจาเป็นเครื่องมือในการดำเนิน นโยบายต่างประเทศก็ได้ทำให้เกิดความสำเร็จไม่น้อยในระยะศตวรรษที่ 19 ซึ่งจะเห็นได้จากว่าไม่มี สงครามใหญ่เกิดขึ้นเลยในระยะ 40 ปี ภายหลังกองเกรตเหลียงนา

คงจะเกรตเหลียงนาเป็นผลลัพธ์ที่สับสนของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและความแตก แยกกัน หลักการเรื่องการสืบราชสมบัติซึ่งได้กล้ายมาเป็นพื้นฐานของระบบการปกครองแต่ละ ประเทศก็เป็นสิ่งแสดงออกอีกครั้งหนึ่งในระบบสัมพันธมิตรอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าซาร์ “สัมพันธมิตร อันศักดิ์สิทธิ์” ที่ระบุถึงความคิดเรื่องความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวคริสตเดียน จะให้อยู่กัน อย่างสนิทพื่นอังภัยได้การปกครองระบบสมบูรณ์แบบอย่างสิทธิราช ในอีกแห่งหนึ่งเพื่อจะรักษาดุลย์แห่ง อิอำนาจด้วยการตัดแบ่งดินแดนทอนอันจำกัดซึ่งกันและกัน กลับมิได้คำนึงถึงจิตใจของกษัตริย์เหล่านั้น ซึ่งผลลัพธ์เกิดในสิ่งตรงข้ามทำให้มีการแข่งขันกันเพิ่มขึ้นสัมพันธมิตรสีเขียวซึ่งเป็นแผนการณ์ของมหา อำนาจที่จะปรับสถานอันใจให้เข้าสู่สมดุลย์และเพื่อแก้ไขปัญหาการขาดแย้งอันอาจจะเกิดขึ้น ได้แสดงออก เช่นเดียวกันในการจะจัดรูปแบบของดินแดนในอารักขาให้สมดุลย์ แต่การลงทะเบียนบัญหาภายในทำให้เกิด เป็นช่องว่างขึ้น อังกฤษเช่นสัญญาเข้าร่วมเหตุการณ์ในพันธมิตรสีเขียวแต่ปฏิเสธ สัมพันธมิตรอัน ศักดิ์สิทธิ์จึงถูกระดมเหตุผล

เหตุการณ์ครั้งนี้ผู้วิจารณ์ว่าคล้ายคลึงกับสภาพหลังปี 1919 ในบีดังกล่าวทุกประเทศพ่ายาน จะรักษาระบบการปกครองแบบประชาธิปไตย และเพื่อสันติภาพอันถาวร ซึ่งเมื่อเทียบกับกองเกรสรุ่นใหม่ที่มีความเร็วและมีประสิทธิภาพมากกว่า กองทัพของไทย ไม่ได้หัวใจมาก เกินไปที่จะรักษาความเป็นอันหนึ่งอันเดียว กองทัพของไทย ไม่ได้หัวใจจะทำให้ทุกประเทศมีรูปแบบการปกครองที่เหมือนกัน เป็นแต่เพียงพยายามหาเครื่องมือที่จะรักษาสันติภาพให้คงอยู่เท่านั้น

ภายหลังจากสิ้นสุดภัยในปี 1919 ประเทศไทยต้องเผชิญกับภัยทางเศรษฐกิจอย่างหนัก ระหว่างปี 1815 และปี 1816 การก่อการปล้นและการอุตสาหกรรมและการค้า ธนาคารและบริษัทการค้ามายอยู่ในสภาพล้มละลายต้องเผชิญกับอัตราภาษีที่สูงขึ้น ขาดแคลนว่างงานสูงขึ้น สิ่งเหล่านี้ทำให้ประชาชนเสื่อมความนิยมในระบบที่ใหม่ และทำให้เห็นความจำเป็นของขบวนการที่รุนแรงซึ่งระบบกษัตริย์ไม่กล้าพอที่จะนำมาใช้ระงับอยู่ระหว่าง 1815 ถึง 1914 เป็นระยะที่จะแสดงให้เห็นความสมดุลย์ของพลังต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม และพลังดังกล่าวอยู่ในสภาพที่รุนแรงอาจเกิดเป็นการปฏิวัติได้ทุกราย